

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/59/2016
Identifikačné číslo spisu: 6015201079
Dátum vydania rozhodnutia: 23.08.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6015201079.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: E. L., narodený dňa XX.XX.XXXX, F., právne zastúpeného: JUDr. Ján Krnáč, advokát, Námestie SNP 70/36, Zvolen, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, Masarykova 10, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2015/3545, O-218/2015 zo dňa 09.07.2015, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/136/2015-67 zo dňa 25.11.2015 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 23S/136/2015-91 zo dňa 11.04.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/136/2015-67 zo dňa 25. novembra 2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 23S/136/2015-91 zo dňa 11. apríla 2016 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa tento domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2015/3545, O-218/2015 zo dňa 09.07.2015. Rozhodnutím žalovaného bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta 5.000 Eur za porušenie ustanovenia § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o inšpekcii práce“). Žalobcovi krajský súd náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd zhodnotil, že podstata sporu medzi žalobcom a žalovaným spočíva v rozdielnom hodnotení vykonaných dôkazov, konkrétne výpovedí p. V., p. H. a samotného žalobcu spísaných v zápisniciach o podaní informácií. Krajský súd mal za to, že úvaha správneho orgánu, ktorou hodnotil uvedené výpovede je v súlade s obsahom vyjadrení a nevybočuje z medzí logického uvažovania.

Tiež nepovažoval za dôvodné žalobné námietky žalobcu o nenaplnení znakov závislej práce. Správny orgán v súlade so zákonom, konkrétne § 1 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce, vyhodnotil vzťah ako závislú prácu.

Z obsahu výpovední tak p. V., ako aj p. H. jednoznačne uzavrel, že obaja menovaní vykonávali prácu pre žalobcu, čo potvrdil aj samotný žalobca, že im dal „robotu“, vykonávali prácu podľa jeho pokynov - „zapucovať žľaby v dojárni a murárske práce pod obkladačky“, vykonávali prácu pre žalobcu osobne, minimálne od 2.12.2014 v čase od 9.00 hod. do 15.00 hod., čo uviedol žalobca v zápisnici o podaní informácie zamestnávateľom o dôvode prítomnosti fyzickej osoby na pracovisku. Obaja menovaní zhodne uviedli, že za prácu je im sľúbená odmena resp. mzda. P. V. uviedol, že za 2 mesiace dostal 200,- Eur. P. H. uviedol, že za vykonané práce má dostať 150,- Eur.

Za nedôvodný považoval súd prvého stupňa aj odkaz žalobcu na judikatúru, konkrétne na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf 80/2008 a to jednak z dôvodu, že v uvedenom rozhodnutí sa posudzovala závislá práca z pohľadu daní z príjmov tzv. „Švarc systém“ a tiež z dôvodu, že na základe vyššie uvedeného možno jednoznačne uzavrieť, že v posudzovanej veci išlo o závislú prácu, tak ako bola definovaná v § 1 ods. 2 Zákonníka práce účinného v čase vykonávania inšpekcie.

Z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu mal krajský súd za jednoznačné, že závislú prácu správne orgány posudzovali podľa účinného ustanovenia v čase vykonávania inšpekcie, t.j. 04.12.2014. Preto aj ďalšia námietka žalobcu vo vzťahu k aplikácii účinného Zákonníka práce na posudzovaný prípad bola nedôvodná.

Podľa názoru krajského súdu bola nedôvodná aj žalobná námietka žalobcu o nedostatočnom zistení skutkového stavu. Žalovaný spoľahlivo zistil skutkový stav na základe výpovedí zachytených v zápisniciach, popísal podrobne skutkový stav, čo vyplýva hlavne z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia.

Pokiaľ žalobca namietal, že sa nemal možnosť oboznámiť z podkladmi, ktoré tvorili základ pre rozhodnutie, súd zastáva názor, že ani táto námietka nie je dôvodná. Zo správneho spisu vyplýva, že žalobcovi bolo doručené oznámenie o začatí správneho konania o správnom delikte, v ktorom boli uvedené doklady preukazujúce porušenie povinností. Žalobca bol zároveň vyzvaný na vyjadrenie sa a na predloženie dôkazov na objasnenie skutkového stavu. Zároveň bol žalobca poučený, že ak sa v stanovenej lehote nevyjadrí, žalovaný bude mať za to, že žalobca je oboznámený s podkladmi pre rozhodnutia a že nemá žiadne námietky a návrhy na dokazovanie. Žalobca na výzvu žalovaného reagoval podaním zo dňa 16.2.2015 s tým, že nenavrhol vykonať žiadne dôkazy.

Zároveň nedôvodná bola námietka žalobcu týkajúca sa analogického postupu podľa zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v súvislosti so správnym trestaním. V rámci procesu rozhodovania sa tak prvostupňový, ako aj druhostupňový správny orgán riadili zásadami správneho trestania a ich postup nevykazuje také znaky pochybenia, ktoré by boli dôvodom na zrušenia napadnutých rozhodnutí. Žalovaný správny orgán uložil pokutu v najnižšej možnej výške 5000,- Eur (§ 19 ods. 2 písm. a) bod 1 zák. č. 125/2006 Z. z.).

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody súd žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Rozsudok krajského súdu napadol žalobca včas podaným odvolaním z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/ a f/ O. s . p., keďže účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa neúplne a procesne vadne zistil a posúdil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Predmetné rozhodnutie súdu vníma žalobca ako nedôvodné a neopodstatnené, vychádzajúce z nesprávnych a nekorektných skutkových a právnych tvrdení, ktoré plne nekorešponujú so skutočnosťou.

Žalobca tak odvolaním reagoval na hmotnoprávne a procesnoprávne nedostatky a vady napádaného rozsudku. Tým, že vyššie označeným rozsudkom prvostupňový súd návrh žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie žalovaného neakceptoval, nezohľadnil a nevysporiadal sa podľa žalobcu so všetkými podstatnými skutkovými a právnymi okolnosťami prípadu.

S postupom a obsahom napádaného rozsudku žalobca nesúhlasil tak pokiaľ ide o zamietnutie žaloby, ako aj dôvodov zamietnutia uvedených v odôvodnení rozhodnutia. V tomto smere považoval rozsudok súdu do značnej miery za nepreskúmateľný a nepresvedčivý, pretože bližšie a konkrétne dôvody a argumenty vedúce súd k tomuto záveru sa v zdôvodnení rozsudku nenachádzajú, konajúci súd sa iba obmedzil na konštatovanie stanoviska a skutkového stavu zisteného žalovaným bez toho, aby zdôvodnil a vysvetlil, prečo sa rozhodol práve danú vec posudzovať tak, ako to uvádza žalovaný.

Podľa žalobcu po preskúmaní administratívneho spisu z vykonaného dokazovania uskutočneného správnym orgánom však možno prijať záver, že správny orgán nepreukázal naplnenie jednotlivých znakov závislej práce, ktoré musia byť na vyslovenie záveru o výkone závislej práce splnené súčasne. Tieto znaky slúžia k odlišeniu závislej práce od iných ekonomických aktivít (hlavne samostatného podnikania), ale tiež od aktivít iného charakteru (hlavne medziľudská výpomoc). To znamená, že odlišovať závislú prácu od medziľudskej výpomoci je nevyhnutné. Preukazovanie znakov ako je vzťah nadriadenosti voči zamestnávateľovi predstavuje v konkrétnych prípadoch pre inšpektoráty práce veľmi náročnú úlohu. Napriek tomu na ne nie je možné rezignovať. Pokiaľ ide o samotnú podriadenosť a nadriadenosť ako indikátor pojmu zamestnanec, ako aj pojmu závislá práca, ide predovšetkým o povinnosť zamestnanca k osobnej podriadenosti voči zamestnávateľovi. Ide o oprávnenie zamestnávateľa dávať pokyny k výkonu práce a kontrolovať výkon práce, prípadne ukladať sankcie pri nedodržaní týchto pokynov, čo v posudzovanom prípade vôbec nebolo preukázané.

Podľa názoru žalobcu žalovaný ani prvostupňový správny orgán nepostupovali v intenciách zákona o správnom konaní, keď si vo veci nezadovážil relevantné skutočnosti a dôkazy pre vydanie rozhodnutia, obmedzili sa len na tvrdenie, že bola vykonaná kontrola, pri ktorej mal údajne p. V. a p. H. betónovať nábeh do dojárne. Žalobca tak konštatoval, že záver žalovaného správneho orgánu o nelegálnom zamestnávaní z priebehu konania nevyplýva, pretože nie je preukázané, že by p. V. a p. H. dostali za prácu akúkoľvek odmenu, alebo že by takúto prácu vykonávali pravidelne alebo v opakovaných časových intervaloch, pričom uvedený záver si správny orgán vyvodil výlučne z jednej jedinej návštevy u žalobcu na biofarme.

V ďalšom žalobca poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej a Českej republiky.

Žalobca ďalej vytýkal súdu, že neúplne prihliadol pri správnom trestaní na zásady, ktoré síce nie sú vo všetkých prípadoch správneho trestania špecifikované dostatočne explicitne, ale napriek tomu tieto zásady existujú a je potrebné sa nimi riadiť, aj s poukazom na trestné právo procesné. Rovnako súd je pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia povinný posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania a či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi. V posudzovanom prípade však uvedené princípy a zásady podľa žalobcu splnené neboli, kedy nastali mnohé pochybenia v rámci zákonnosti procesného postupu správneho orgánu pred vydaním rozhodnutia, čo má za následok aj nezákonnosť samotného rozhodnutia správneho orgánu.

Súd mal podľa žalobcu samostatne a nezávisle hodnotiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, čo však neurobil a iba mechanicky odkázal na dôkazy získané žalovaným a priklonil sa k nim, hoci žalobca vytýkal ich neúplnosť a pravdivosť.

Dodal, že už v podanej žalobe uvádzal, že žalovaný správny orgán v I. stupni sa dopustil v konaní vady, ktorá mala za následok nedostatočne a nezákonne zistený skutkový stav veci podmieňujúci zákonnosť jeho rozhodnutia, ktorý nedostatok neodstránil ani správny orgán II. stupňa. Zo spisu nevyplýva, že by

správny orgán so žalobcom priestupok kladený mu za vinu prejednal, alebo, že by sa žalobca odmietol dostaviť na ústne pojednávanie, pričom súd mal z úradnej povinnosti na uvedenú vadu prihliadať, keďže uvedená vada má za následok odňatie práva žalobcovi na spravodlivý proces pred orgánmi verejnej správy v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Rovnako žalobca ako účastník konania nemal možnosť oboznámiť sa s obsahom spisu a s podkladmi rozhodnutia, medzi ktorými boli aj procesne vadné zápisnice o vylúčovaní p. H. a p. V. Považoval za potrebné poukázať aj na to, že v rámci konania pred správnym orgánom I. stupňa žiadne ďalšie procesné úkony vykonané neboli, napr. v rámci správneho konania žalobca, ani svedkovia vôbec neboli vypočutí.

Vzhľadom na uvedené žalobca vytýkal súdu prvého stupňa aj to, že vo svojom rozsudku nereagoval na uvedené námietky vrátane namietania procesného postupu správneho orgánu I. stupňa, čím správny orgán zaťažil navyše svoje rozhodnutie i vadou nepreskúmateľnosti a tým, že nebolo prihliadnuté na tieto vady zo strany súdu, v označenej právnej veci možno vzhľadnúť aj vadu nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. Nedostatočne zistený skutočný stav veci, nesprávne právne posúdenie veci a procesné pochybenia sú podľa žalobcu dostatočným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia správneho orgánu postupom podľa § 250j ods. 2 O.s.p.

S prihliadnutím na uvedené žalobca navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky vyhovieť v celom rozsahu opravnému prostriedku, rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých výrokoch zmeniť tak, že zruší žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie; alternatívne, aby rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie a prizná žalobcovi náhradu účelne vynaložených trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia spolu vo výške 1.189,02 eur.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril v podaní zo dňa 14.03.2016, v ktorom uviedol, že sa v plnom rozsahu sa stotožňuje s rozsudkom krajského, ktorý považuje za vecne správny a zákonný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23.08.2017 potom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu, ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bolo rozhodnutie krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2015/3545, O-218/2015 zo dňa 09.07.2015, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil napadnuté rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. k. 29/15-1.0/pok/r. zo dňa 24.03.2015 o uložení pokuty žalobcovi vo výške 5.000 Eur podľa ustanovenia § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona o inšpekcii práce za správny delikt spočívajúci v porušení zákazu nelegálneho zamestnávania, a to konkrétne tým, že žalobca porušil ustanovenie § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní (ďalej len „zákon o nelegálnej práci“) tak, že žalobca v pozícii zamestnávateľa dňa 04.12.2014 o 12.10 hod. na pracovisku na Biofarme Počúvadlo 134 využíval závislú prácu fyzických osôb - H. V. a K. H., s ktorými nemal založený pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu (zákon č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce).

Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že správny orgán prvého stupňa (Inšpektorát práce Banská Bystrica) vykonal v dňoch 04.12.2014, 05.12.2014 a dňa 11.12.2014 inšpekciu práce zameranú na kontrolu nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania u žalobcu. Výsledkom bol Protokol č. IBB-586-67-2.7/P-A28-14 zo dňa 11.12.2014, ktorý obsahoval všetky skutočnosti a nedostatky zistené správnym orgánom prvého stupňa. Protokol bol so žalobcom prerokovaný dňa 11.12.2014. Listom zo dňa 29.01.2015, doručeným žalobcovi dňa 03.02.2015, bolo žalobcovi oznámené začatia správneho konania vo veci uloženia pokuty žalobcovi z dôvodov nedostatkov uvedených v protokole. Výsledkom správneho konania bolo vydanie prvostupňového správneho rozhodnutia č. k. 29/15-1.0/pok/r. zo dňa 24.03.2015 o uložení pokuty žalobcovi vo výške 5.000 Eur za porušenie zákonných povinností (tak ako je uvedené vyššie), čo správny orgán prvého stupňa odôvodnil tým, že žalobca ako zamestnávateľ preukázateľne nesplnil ustanovenia príslušných právnych predpisov, pretože nemal s vyššie uvedenými fyzickými osobami uzatvorený pracovno-právny vzťah podľa Zákonníka práce.

O podanom odvolaní rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím tak, že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil dôvodiac, že prvostupňový správny orgán jednoznačne preukázal, že zo strany žalobcu ako zamestnávateľa došlo k porušeniu povinností vyplývajúcich zo

zákona o nelegálnej práci, preto sa stotožnil s právnym názorom správneho orgánu prvého stupňa. Zároveň vyjadril súhlas s uloženou pokutou. Dodal, že argumentácia žalobcu nie je dôvodom na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia s tým, že žalobca nepredložil žiadne nové dôkazy, ktoré by mali podstatný vplyv na posúdenie veci.

V predmetnej právnej veci bolo úlohou krajského súdu preskúmať zákonnosť správneho rozhodnutia o uložení pokuty podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona o inšpekcii práce za správny delikt žalobcu, ktorého sa dopustil tým, že porušil svoje povinnosti vyplývajúce mu z príslušných právnych predpisov. Krajský súd odvolaním napadnutým rozsudok žalobu na preskúmanie rozhodnutia žalovaného zamietol, nakoľko záver oboch správnych orgánov považoval v medziach žaloby za súladný so zákonom.

Podľa § 2 ods. 2 písm. a/ zákona o nelegálnej práci, nelegálne zamestnávanie je zamestnávanie právnickou osobou alebo fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom, ak využíva závislú prácu fyzickej osoby a nemá s ňou založený pracovnoprávny vzťah alebo štátnozamestnanecký pomer podľa osobitného predpisu.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o nelegálnej práci, právnická osoba a fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, nesmie nelegálne zamestnávať podľa § 2 ods. 2 a 3. Fyzická osoba nesmie nelegálne zamestnávať podľa § 2 ods. 3.

Podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona o inšpekcii práce, inšpektorát práce uloží pokutu zamestnávateľovi alebo fyzickej osobe za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania od 2 000 eur do 200 000 eur, a ak ide o nelegálne zamestnávanie dvoch a viac fyzických osôb súčasne, najmenej 5 000 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že odvolanie žalobcu proti rozsudku krajského súdu sa podstatne neodlišovalo od dôvodov podanej žaloby o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, s ktorého dôvodmi sa krajský súd v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia aj právne závery považuje odvolací súd za vecne správne.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami správnych orgánov, ako aj s ich právnym posúdením, v konaní, ani v rozhodnutiach správnych orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení správneho poriadku ani iného právneho predpisu. Správne rozhodnutia oboch stupňov obsahujú všetky náležitosti v zmysle § 47 správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, v odôvodnení správne orgány uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Odvolací súd dospel zhodne ako krajský súd k záveru, že správne orgány oboch stupňov postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu žalobcu zamietol.

Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosť a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Pre odvolací súd bolo v konaní nesporné, že žalobca sa porušenia zákonnej povinnosti dopustil tak, ako to bolo ustálené správnymi orgánmi. Preto ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup, ako aj rozhodnutia správnych orgánov v oboch stupňoch považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorým zamietol žalobu

žalobcu, považovať za správne.

V súvislosti s odvolacími námietkami odvolací súd konštatuje, zhodne so záverom správnych orgánov, ako aj so záverom krajského súdu, že bolo jednoznačne preukázané, že žalobca svojim konaním porušil povinnosti stanovené predpismi uvedenými v § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. a/ zákona o nelegálnej práci, konkrétne tým, že nemal so spomínanými fyzickými osobami uzatvorený pracovnoprávny vzťah podľa Zákonníka práce.

Neobstojí argument žalobcu, že v predmetnom prípade išlo len o akt medziľudskej výpomoci, nakoľko bolo v konaní nepochybne preukázané, že H. V. a K. H. vykonávali pre žalobcu závislú prácu. V súvislosti s uvedeným odkazuje odvolací súd na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa v časti, v ktorej krajský súd demonštroval naplnenie znakov závislej práce v posudzovanej veci: „Z obsahu výpovedí tak p. V., ako aj p. H. jednoznačne možno uzavrieť, že obaja menovaní vykonávali prácu pre žalobcu, čo potvrdil aj samotný žalobca, že im dal „robotu“, vykonávali prácu podľa jeho pokynov - „zapucovať žľaby v dojárni a murárske práce pod obkladačky“, vykonávali prácu pre žalobcu osobne, minimálne od 2.12.2014 v čase od 9.00 hod do 15.00 hod., čo uviedol žalobca v zápisnici o podaní informácie zamestnávateľom o dôvode prítomnosti fyzickej osoby na pracovisku. Obaja menovaní zhodne uviedli, že za prácu je im sľúbená odmena resp. mzda. P. V. uviedol, že za 2 mesiace dostal 200,- Eur. P. H. uviedol, že za vykonané práce má dostať 150,- Eur.“

Vo vzťahu k uloženej pokute dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že pokuta bola žalobcovi uložená dôvodne, pretože žalobca porušil povinnosti stanovené predpismi uvedenými v § 3 ods. 2 v spojení s § 2 ods. 2 písm. a/ zákona o nelegálnej práci, a to konaním podrobne špecifikovaným v prvostupňovom rozhodnutí. Odvolací súd zdôrazňuje, že sa jedná o najnižšiu sankciu, akú bol správny orgán prvého stupňa oprávnený žalobcovi uložiť vzhľadom k tomu, že u žalobcu došlo k nelegálnemu zamestnávaniu dvoch fyzických osôb súčasne.

V súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu tak odvolací súd konštatuje, že tieto vo svetle vyššie uvedeného, nepovažoval za dôvodné, nakoľko žalobca neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutia a postupov vyvrátili, a teda neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmajúc napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania, ktorým žalobca namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia konštatuje, že argumentácia žalobcu nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých krajský súd zamietol jeho žalobu. Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku podrobným spôsobom vysporiadal so žalobnými námietkami, a to citáciou dotknutých právnych noriem, ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávaný prípad.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu v spojení s opravným uznesením ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.